

Bilag III.

Oversættelse.

Formanden for den danske delegation, fhv. minister Frøde Jakobsens indlæg i 1. udvalg den 29. oktober 1962.

Mange talere har allerede fremsat deres synspunkter vedrørende det brændende spørgsmål, vi står overfor. Jeg skal derfor fatte mig i korthed. Og det kan jeg, fordi den danske udenrigsminister i sit indlæg i generaldebatten klart har givet udtryk for Danmarks standpunkt.

Det er den danske regering magtpåliggende, at atomprøverne bringes til standsning nu — og for bestandig. Vi må på en eller anden måde finde frem til et første skridt på vejen mod nedrustning. Et prøvestop ville være af betydning i to henseender: For det første ville det i sig selv være en stor fordel. Vi er nået så vidt, at der er grund til at nære frygt for menneskehedens sundhed, omend der hersker tvivl blandt videnskabsmændene, særlig med hensyn til arvelige virkninger. Men hvis der hersker tvivl, bør de kommende generationer nyde godt af denne tvivl. Heri ligger den direkte betydning af et forbud mod prøvesprængninger. Den anden fordel er, at en standsning af prøverne ville skabe en bedre international atmosfære, en formindskelse af spændingen, et første skridt på vejen mod nedrustning.

Der er dem, der tror, at alle lande en dag vil besidde atomvåben, ligesom de engang skiftede fra buen og pilen til ildvåben, men dette er et frygteligt perspektiv. Hvis alle lande en dag fik atomvåben, ville det resultere i en katastrofe. Et fuldstændigt prøvestop ville bidrage til at forhindre yderligere spredning af atomvåben. Vi lever stadig i skyggen af den truende Cubakrise. Det må for os være en tilskyndelse til at prøve at finde en vej frem.

Vi anerkender alle FN's store moralske betydning: En appel fra os som den, der er indeholdt i det af 32 uforpligtede lande

fremsatte resolutionsforslag, vil naturligvis blive hørt. Vi fremsatte også en sådan appel sidste år. Men i dag er vi nået et skridt videre. Der foregår praktiske og detaljerede forhandlinger i Genève. FN kan opstille principper, men den virkelige løsning må findes inden for et mindre organ. Udvidelsen af nedrustningsudvalget med de 8 uforpligtede lande er værdifuld, og de har ydet et meget betydningsfuldt bidrag. Vi står i dyb taknemmelighedsgæld til dem og til alle de andre magter, som konstruktivt har bidraget til arbejdet i Genève. De 8 lande har en vigtig rolle at udføre, mæglerens rolle. Jeg er sikker på, at de er klar over, både de muligheder og det ansvar de har. Men hvis deres arbejde skal krones med held, må tilliden til den uvildige stilling, de indtager over for de store atommagter, ikke svækkes. Hvis det sker, vil deres muligheder for at bringe hjælp til en angstfyldt verden være formindsket.

Sidste år vedtog De Forenede Nationer en almindelig opfordring om at bringe alle prøvesprængninger til ophør. Denne opfordring har ikke haft den virkning, vi håbede. Det kan vi beklage, som de 32 nationer gør det, men vi må gøre noget mere end beklage det. Idag tegner situationen sig anderledes. Vi er, takket være det nyttige arbejde i Genève, kommet så vidt, at vi må give vore tanker en konkret form. Vi må have en traktat. Hvad nytter det verden, at de lande, som ingen atomvåben har, beslutter, at prøvesprængninger ikke må foretages, hvis samtidig atommagterne beslutter sig til at fortsætte med sprængninger?

Kløften mellem de to parter er blevet mindre. Vi må bygge bro over den. Den er så snæver, at dette med god vilje fra begge sider ikke skulle være umuligt.